

вотното хитро кривна на нѣколко крачки и пакъ се спрѣ. Горанъ се примъкна съ пушката, но еленчето пакъ се скри, щомъ забеляза, че ловецътъ го дебне.

Тая борба на човѣка съ животното продължи до вечерята. Благородното животно десетъ пѣти се излагаше на опасностъ, за да запази отъ ловеца своята рожба и да спаси живота ѝ. Стариятъ Горанъ хемъ се сърдѣше, хемъ се очудваше на смѣлостта на своята жертва. Колко пѣти е убивалъ той по тоя начинъ майката, която се жертвува, за да спаси детето си! Лиско като сѣнка лазѣше задъ господаря си, и когато последниятъ изгуби отъ очи елена, той предпазливо подсѣти стареца съ малкия си носъ. Горанъ се огледа наоколо и седна. На десетина крачки отъ него, подъ храсталака стоеше сѣщото онова жълто еленче, зарадъ което той скиташе вече цѣли три дена. То бѣ много красиво еленче, на 3—4 недѣли, съ жълтъ мѣхъ и тънки крачка; хубавата му главичка бѣ извърната назадъ и то изтегаше тънката си шия напредъ, когато искаше да улови нѣкое по-високо клонче. Ловецътъ съ замръло сърце дръпна ударника на пушката и се прицели въ главата на малкото животно.

Още единъ мигъ и малкото еленче ще се премѣта надолу по тревата съ жаленъ предсмъртенъ ревъ... Но тъкмо въ тоя мигъ стариятъ ловецъ си спомни, съ какво геройство майката бранѣше своята рожба, спомни си какъ майката на Горчо спаси детето си отъ вълцитѣ, като пожертвува своя животъ... Нѣщо се праметна въ гърдитѣ на стария ловецъ и той захвърли пушката. Еленчето, както и по-напредъ, стоеше около храста, глождѣше листа и се вслушваше и въ най-малкия шумъ.

— Гледай ти, какъвъ бѣгачъ... — бърборѣше